

KIÁLTÓ SZÓ

10. évfolyam, 23. szám

A kiskundorozsmai Keresztelő Szent János Plébánia hetilapja

2022. június 5.

Evangelium

...”látták dicsőségét”...

(Lk 9,28-36)

Jézus arcából olyan melegség világitott a tanítványokra, hogy átalakult a helyérzetük. Amit idegen, hideg hegynek hittek, az lett az otthonuk. Uram, jó nekünk itt lenni. Lakjunk ezentúl itt. De ez egy lakatlan kopár hely. Ahol Isten jelen van, és ezt megérik az emberek, onnan soha többet nem akarnak elmenni.

Olyan élmény részesei voltak az apostolok a hegyen, ami későbbi Istenélményük alapja lett. Észrevették ugyanis, hogy minden egyes Krisztus tapasztalatban ugyanaz történik, mint a Tábor-hegyen. Sátorépítés, titokórzés. Szent Pál, a damaszkuszi megtérése után azt mondta, hogy amit látott „*azt törékeny cserépedényben tartja, hogy a nagyszerű erőt ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk*” (2Kor 4,7). Az óriási fény, ami Damaszkusz felé körülvette, mécsessé zsugorodott, féltett lánggá. Őrzött kincse vált. Onnantól kezdve minden apostoli útján és munkájában ez a pislákoló láng fűtötte.

Jézussal Mózes és Illés beszélget. A törvény és a próféták. A hagyomány és a látomás. A konzervatív és a liberális gondolkodás. Jézus áll közepén. Ő a mérleg nyelve, aki lelkesedést önt a törvény merevségébe, és megmosdatja a prófétai álmodozók szemét. Józanságot visz a szélsőségbe. Ez a józanság a valóság. Azt jelenti, az életből félúton nem lehet kilépni, mondván itt jobb, mint ott, ezentúl máshol élek, mint ahogyan idáig.

Viszont ha kapok egy Tábor-hegyi lángot, akkor nem máshol,

hanem máshogy élhetek, mint eddig.

Henryk Sienkiewicz, „*Hová mész Uram?*” című könyvében részletesen leírja a keresztényüldöző Néró császár kegyetlenségét. Hogyan vitték az Istenhívó embereket a Kolosszeumba, hogy vadállatok fogai tépjék őket szét. Az egyik jelenetben keresztény foglyok érkeznek az aréna homokos küzdőterére. A nézők tömege ujjong, várja a vérszomjas gyilkolást. A keresztények letérdelnek, kezüket összeteszik, szemük az égre néz. A pogányok elkezdenek nevetni: még el sem kezdődött a harc, de már kegyelemért könyörögnek. Erre azt feleli a másik: nem veszed észre, hogy másra figyelnek? Átnéznek rajtunk, mint a levegőn. Az eget nézik és mosolyognak. Egy kitért kar nyúl felénk a magasból és mondja: jertek Atyám áldottai, vegyétek birtokba a kezdet óta nektek készített országot. Ezek az emberek már nincsenek itt az arénában. Csak a testük.

Isten dicsőségének látása nem egy kíváncsiságot kielégíteni akaró érdeklődés, hanem minden cselekedetünket megelőző őselmény, amiből sugárzik az élni és adni akarás fénye.

Talán ezért mondja a 36. zsoltár egyik sora: „*tenálad van az élet forrása, a te fényedben látjuk az igazi fényt*” (Zsolt 36,10). Azt, ami maga az élet.

G.F.

A gyász

Mindenki másként gyászol. Van, aki hamar túlteszi magát a veszteségen, míg mások hónapokig vagy évekig, sőt olykor egész életükön át gyászolják halottai-

kat. Van, aki könnyebben viseli a fájdalmat, de van, akit oly mélyen lesújt a bánat, hogy már-már követni kívánja a halálba elvesztett társát, gyermekét, szülőjét.

A gyász fontos lelki élmény, szükségünk van rá, általa könnyebben tudjuk feldolgozni a veszteség okozta lelki sérüléseinket. Segít nekünk átrendezni az életünket, hogy „új felállásban” mindent újrakezdhesünk, vagy ott folytathassuk, ahol abbahagytuk, de ép lélekkel, egészségesen. Aki nem gyászol, aki képtelen elvégezni a gyász „munkáját”, annak egész további sorsára kihathat a veszteség, akárcsak egy gyógyíthatatlan betegség.

A szertartások

Azóta, hogy az ember ráébredt a saját halandóságára, számtalan rítus, előírás és szertartás szabályozza az életben maradottnak a haláleset utáni viselkedését. Az idevágó szokások erősen eltérhetnek egymástól, népek és korok szerint, de közös vonásuk, hogy a gyászt hivatottak kifejezni. E rituálék során az életben maradottnak megmártóznak a fájdalomban, hogy azután megtisztulva tovább folytathassák vagy újjaalakíthassák életüket. És segítenek tudatosítani bennük a halál tényét, segítenek nekik szembenézni a kérlelhetetlen valósággal.

Sok helyütt a halottat, miután megmosdatták és felöltöztették, közszemlére teszik ki, ezzel mintegy „elkülönítve” maguktól. Mi élünk, ő meg halott. A holt már nem tartozik közibénk, már nem az, aki volt. Meghalt, tehát más lett, mint ami mi magunk vagyunk. E különbözés által válik kézzelfoghatóvá, valósággá, elhi-

hetővé a felfoghatatlan és a hihetetlen. A halott nyilvános, hangos elsiratása, a bánat és a szomorúság közösségi kinyilvánítása utat nyit a fájdalom okozta lelki feszültségek levezetésének, s elvezet a megkönnyebbüléshez. Amikor a siratóasszonyok karban zokognak, megemlékezve az elhunyt tulajdonságairól és szokásairól, amikor az érdemeit méltatják, és sírbéli nyugalmaért imádkoznak, egyszersmind felszabadulnak: az érzelmek szabad folyást engednek a fájdalomnak és a bánatnak. Aki megnyugvást kíván a halottnak, az egyúttal a saját nyugalma is kívánja. Ha békesség vár a holtra, nagyobb a valószínűsége annak, hogy a hátramaradottak is könnyebben békességre lelnek: nem vétkesek az elhunyt halálában, fölösleges hát a bűnbánat. A halotti tor alkalmával a gyászolók esznek-isznak, s többé-kevésbé felszabadult hangulatban beszélgetnek az elhunyttról, életéről, haláláról, meg az éppen véget ért gyászszertartásról. Az élet ül tort a halál felett: miután a holtat végső nyughelyére kísérték, az élők tovább folytatják az életüket.

Folytatjuk.

(Dr. Flamm Zsuzsa - Kaszab Zita)

M.T.É.

Anyakönyvi hírek

Esküvő:

Bóka Tibor Vilmos és Orgovány Petra Szimonetta a házasság szentségében részesült május 28-án.

Keresztelés:

Dominik - Mangó István és Kéri Krisztina;

Zalán - Király-Molnár Zoltán és Király Rita gyermeke május

29-én a keresztség szentségében részesült templomunkban.

Temetés:

† Horváth Dezsőt életének 81. évében május 23-án;

† Farkas Ferencet életének 57. évében május 24-én;

† Jenei Ferenc Józsefet életének 80. évében május 2-án a kiskundorozsmai temetőben utolsó útjukra kísértük.

P.Gy.

Hirdetések

Június hónapban a hétköznapi szentmisék reggel 7 órakor kezdődnek.

P.Gy.

AEÉGILMNUV → EVANGÉLIUM

Betűkavarodás

Az előző kérdésünkre a helyes válasz: „Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.” (Jn 20,21)

Az egyik, június 5. és június 12. közötti evangélium rövid részletének betűi kissé összekavarodtak; ABC sorrendbe rendeződtek:

„Deiikmnn aik aaghikrsz eeéérrsttv, élmót az eeéélrtt.”

A helyes válaszokat (a bibliai idézetet és a bibliai vers számát) névvel és címmel ellátva, csütörtök estig dobják be a plébánia postaládájába. A **Létige** segít! A helyes megfejtők között egy könyvet sorsolunk ki. A nyertes nevét a június 19-i számban közöljük.

A május 22-i játék nyertese: **Farkas Dezsőné** volt.

Sz.A.

Te kit választanál?

Az előző kérdésünkre a helyes válasz: **II. János Pál pápa**, akit „az utazó pápa” néven is neveznek.

Új kérdésünk: **Az apostolok elkezdték tanítani a népet. Az első beszéd jól sikerült, ezért közülük kettőt börtönbe is zártak. Kiket?**

1. **Jakabot és Lukácsot?**
2. **Andrást és Mátyást?**
3. **Pétert és Jánost?**
4. **Fülöpöt és Pált?**

A helyes válaszokat névvel és címmel ellátva, csütörtök estig dobják be a plébánia postaládájába. A helyes megfejtők között egy könyvet sorsolunk ki. A szerencsés nyertes nevét a június 19-i számban közöljük.

A május 22-i játék nyertese: **Csábi Fanni** volt

M.L.

Létige

5. v.: ApCsel 2,1-11; Zs 103; 1Kor 12,3b-7.12-13; Jn 20,19-23
6. h.: Ter 3,9-15.20 vagy ApCsel 1,12-14 Zs 112 Jn 19,25-27
7. k.: 1Kir 17,7-16; Zs 4; Mt 5,13-16
8. sz.: 1Kir 18,20-39; Zs 15; Mt 5,17-19
9. cs.: 1Kir 18,41-46; Zs 64; Mt 5,20-26
10. p.: 1Kir 19,9a.11-16; Zs 26; Mt 5,27-32
11. sz.: ApCsel 11,21b-26; 13,1-3; Zs 97; Mt 10,7-13
12. v.: Péld 8,22-31; Zs 8; Róm 5,1-5; Jn 16,12-15

A plébánia elérhetőségei:

6791 Szeged-Kiskundorozsma,
Szent János tér 6.
tel.: (62) 461-228 és (20) 82-32-159
email: dorozsmaiplebania@gmail.com
web: <http://dorozsmaiplebania.hu>

Iroda nyitvatartása:

Hétfő - Péntek: 8:00-12:00

Számlaszámok:

OTP- Plébánia: 11735036-20051895
Sztrihai Kálmán Alapítvány:
11735005-20545747
OTP számla - „Főoltárkép restaurálása”: 11735036-20053952

A szerkesztőbizottság tagjai: Gordos Ferdinánd (G. F. - felelős kiadó), Kósa Lászlóné (K.L.-né), Maróti László (M. L.), Moróné Tapody Éva (M. T. É.), Nagy-né Nyíró Katalin (N.-né), Pócsai György (P. Gy.), Szabó József (Sz. J. - tördelés), Szalkai Attila (Sz. A. - tördelés)